

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558750704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

talte Fader Gunner saa smukt om alle de tappe Riddere, her vare opvoxede, og saa vilde jeg prøve, om jeg ikke ogsaa kunde blive Rytter, og saa rørte jeg mig ogsaa kraftig, som han sagde, og saa -

»Du er en Gjak - sagde Erkebispem - er du nu allerede paa Spil her? sæt Harnisket hvor det stod og vær stille!»

Nu forestillede han Drengen med det samme for Saxo, som han underrettede om: Carls Navn og Slægt og om de ringe Udsigter, han havde for Fremtiden, hvis han ikke kunde lære Latin og med Tiden forsøge Verden i et Kloster. Drengens barnagtige Lyst til Ridderstanden uden Formue og Fædrenegods meente Erkebispem man ikke burde tage Hensyn paa for det Første, men anbefalede ham, som sin Pleiesøn, til den gode Fader Saxos Omhu og til at oplæres i Klosteret i Gudsfrøgt og boglige Konster, hvortil han troede, Carl ikke savnede Evner, skjøndt han endnu kun var en uregjerlig Vildkat.

»Var den gamle Hørr af Røse hans Bedstefader, - svarede Saxo og betragtede Drengen med Velvillie - saa bliver der vel med Guds Hjælp Noget af ham; jeg skal nok sørge for, at han lærer Noget. Gak ud i Refectoriet, Søn, og faa dig noget at leve af! - dog nei, du faaer give Tid til imorgen; det er vel næsten Midnat.»

»Det er nærmere Morgen, end Midnat,« bemærkede Mester Harpestræng og skyndte paa Afreisen.

Endnu engang takkede Erkebispem Saxo for den kjærlige Tilegnelse af hans Historie, men bad ham ikke lægge Pennen endnu og opfordrede ham til selv at overbringe Kongen det fuldenste Værk til Foraaret; derhos bad han ham om ret snart i en Skrivelse at meddele ham sin oprigtige Mening om hans *Hexaméron*s tre sidste *distinctiones*; dog dette ividskede han ham i Øret, og vilde ikke, at Broder Gunner skulde høre det.

Men Gunner havde kun Øine og Øren for Saxo; han vilde gjerne have forlænget Opholdet hos ham og skjæmte med, at de kunde komme til Ribehuus i en Haandevending, hvis de i Slagelse kunde laane hellig Anders berømte Føl eller det Luftfartøi, der havde bragt ham fra Joppe.

Over denne spøgefælde Yttring mod den for sin Hellighed berømte Præst i Slagelse, som Gunner ansaa for en Bedrager eller en sindsforvirret Sværmer, paadrog den muntre Klosterbroder sig en alvorlig Irettesættelse af Erkebispem. Thi uagter den gode Hr. Andreas ivrede mod Astrologien og al Tro paa det Vidunderlige i verdslige